Fejlődik a faipar

Az utóbbi években rendkívül gyorsiramú fejlődésnek indult a magyar fafeldolgozó ipar. A régebbi üzemek kibővítése és korszerűsítése mellett nemrégiben Mohácson farostlemez-gyárat, Szombathelyen pedig forgácslap-gyárat létesítettek. Ezek *az új gyárak a legkorszerűbb gépeket, felszereléseket és gyártási eljárásokat alkalmazzák*, így az eddig csupán tüzelőként felhasználható, alacsony minőségi osztályú, vagy egészen vékony faanyagokból is kitűnő árut készítenek. A farostlemez és a forgácslap felhasználása évről évre bővül.

A faipar fejlesztésével egyidejűleg a soproni erdőmérnöki főiskolán megszervezték a faipari mérnökképzést. Évente 25 faipari mérnökhallgatót vettek fel a főiskolára, s 1957 óta benépesült az öt évfolyam.

Téli készülődés a MÁV-nál

A tél, különösen a havazás és a hófúvás, minden évben nagy próba elé állítja a vasutasokat. *Az idén idejekorán felkészültek a zordabb időjárásra.*

A MÁV vezérigazgatóságon elmondották: a hófúvástól legjobban veszélyeztetett vonalszakaszon föld- és beton hóvédő-művek, hófogó erdősávok, hordozható hósövények védik a pályát — összesen 389 kilométer hosszban.

A nagy havazások és hófúvások esetén azonban elkerülhetetlen, hogy egy-egy pályaszakaszon hótorlaszok keletkezzenek. A forgalom gyors helyreállítása érdekében ilyen esetekben a legrövidebb időn belül át kell törni az akadályokat. A MÁV több intézkedést tett. Az egyik: *a pontos jelentőszolgálat megszervezése.* Zord idő esetén menetkész állapotban tartják a fűtőházakban a mozdonyokat, s azonnal indulhatnak a hóekék. Három nagy állomáson, úgynevezett Henschel-féle hómarógép áll »bevetésre« készen, ami óriás lapátjaival *megbirkózik* a legnagyobb hótorlasszal is.

Ezenkívül a MÁV *24 óra leforgása alatt* több ezer pályamunkást tud az ország minden részéből a veszélyeztetett területre küldeni.

Télen lényegesen több fűtőanyagot használnak a mozdonyok, ezzel is számol a MÁV és ezért időben beszerezte a szükséges fűtőanyagmennyiséget. Jelenleg a MÁV-nak harminc napra elegendő szénkészlete van. (MTI)

Kádár János elvtárs fogadta az új olasz követet

Kádár János elvtárs, a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány elnöke szombaton bemutatkozó látogatáson fogadta dr. Paolo *Vitafinzit*, az Olasz Köztársaság új magyarországi rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét. (MTI)

„Mindent az emberért...”

A jelszó és annak tartalma — *»Mindent az emberért, az ember javára«* — lényegében nem új, talán egyedül a megfogalmazás tér el a régebbi, hasonló tartalmú jelszavaktól. Hogy mégis ez a súlyos és tömör mondat vált a Szovjetunió Kommunista Pártja XXII. kongresszusának jelszavává, ez summázza a fontos pártfórum legfőbb törekvéseit, az arra vall, hogy mindenekelőtt ez az elv hatotta át egész tevékenységét, a referátumokat, a hozzászólásokat és a határozatokat; a párt ezt a célkitűzést tartja legfontosabbnak és legidőszerűbbnek. Mióta a párt él és tevékenykedik, minden esetben az emberekért, azok javára harcolt és harcol, mondhatná bárki — miért kell hát ezt most külön hangsúlyozni és jelszóvá avatni? Erre néhány más jelszó felidézése ad magyarázatot. A munkásosztály minden nagy történelmi akciójának, a munkáspártok, de különösen az SZKP valamennyi tanácskozásának, kongresszusának megvolt a maga időszerű jelszava, amely tömören, mintegy a soronlevő feladatokat és célokat tükrözte. A forradalom előtt és alatt, 1917-ben a bolsevik párt harci jelszava ez volt: *Minden hatalmat a szovjeteknek!* A polgárháborúban a forradalom és a haza védelmére összpontosították az erőt és a figyelmet, majd *a szocialista iparosítás és a mezőgazdaság átszervezésének jelszava* került előtérbe. E hatalmas akciók mind-mind az ember javát szolgálták, a szocializmust építő emberért történtek, még ha közvetlen hatásuk csak később bontakozott is ki.

Lényeges és imponáló változások történtek e küzdelmes, nehéz történelmi időszakban is a szovjet emberek életében. Új értelmet kapott a szabadság és a jog a szovjet népek felszabadult közösségében. A dolgozó emberek életszínvonala és kultúrája a cárizmus idején még el sem képzelhető magasságokba lendült, a közegészségügy, a szociális- és lakásviszonyok a forradalom ügyéhez méltón javultak meg, s így az emberek életszínvonala alapvetően megváltozott. De azután újra háborúba sodorták a világ rablói az első proletárállamot, s a honvédő háború idején, majd az ismételt újjáépítés során újra emlékezni kellett a forradalom utáni nehéz időkre — ismét olyan jelszót kellett megfogalmazni, amely a helyreállításra mozgósított, s így egyelőre újra csak távolabbi időre tűzhette ki a népjólét ismételt nagyarányú emelését.

Ennek az újabb ugrásnak az ideje most kezdődhetett el. Minden más feladat mellett, helyesebben ezekkel összhangban most kerülhetett az SZKP politikájának gerincébe az anyagi és szellemi jólét eddig ismeretlen mértékű fokozása, most érlelte meg az idő és körülmény — miután ennek gazdasági bázisa már megvan —, hogy áttérjenek fokozatosan a Szovjetunióban a kommunista termelés és elosztás elveire.

Évtizedeken keresztül kellett építeni, termelni és újra építeni és még többet termelni azért, hogy a magasabbrendű társadalom gazdasági alapjai kifejlődjenek és megszilárduljanak. Az sem titok, hogy a Szovjetunió történetében olyan nehéz napok is voltak, amikor az öntudat segítette át a lakosságot a nélkülözéseken, hiszen a polgárháború idején mindent a frontra küldött a nép, s ugyanúgy a második világháborúban. Ki állhatott volna elő akkor olyan jelszóval, melynek közvetlen célja az anyagi jólét? Először meg kellett verni az ellenséget; új gyárat kellett építeni a felégetett helyett; a földeken faekék helyett traktorokra volt szükség. Igen, a lakás, meg a gyomor, meg a szép, jó ruha csak azután következhetett és azután is csak szerényebben haladva, mert micsoda gazda volna az, aki megennéa jövő évi termés vetőmagját!

A párt és a kongresszus új jelszava majdnem fél évszázados harc és munka ára, jutalma, mert a felemelkedés olykor ideiglenes lemondást is követel, de legalábbis a szerényebb mindennapok elfogadását.

Nem minden népnek lesz ilyen hosszú és fáradságos ez a történelmi út, de igen nehéz volt annak, aki kezdetben teljesen egyedül járta. Ez a lecke azonban számunkra is rejt tanúlságot. Jusson eszünkbe mindig ez a küzdelmes, forradalmi élet, amikor a markunkat tartjuk az államnak. Mikor türelmetlenül azt várjuk, hogy máról holnapra oldjon meg a párt évtizedekre szóló feladatokat. Itt van az anyagi és szellemi felemelkedés kulcsa a mi agyunkban és tenyerünkben is, de csak olyan mértékben haladhatunk előbbre, amint megalapozzuk a gazdagabb holnapokat. Semmi olyat nem engedhetünk meg magunknak, ami még időszerűtlen, aminek végleges fenntartásához kevés az erőnk.

Annak oka, hogy a szovjet állam mostantól kezdve minden előzőnél nagyobb figyelmet tud fordítani állampolgárai életének szépítésére, programjába iktathatta a legnagyobb bőség és a legmagasabb életszínvonal megteremtésének közvetlen feladatát, nemcsak a mai munkalendületben keresendő, hanem az elmúlt évek szigorú céltudatosságában, megfontoltságában, takarékos előrelátásában is. Kellemes volt vajon a Szovjetuniónak, hogy egynéhány kapitalista állam csinosabb statisztikát tudott kimutatni a dolgozók egyes rétegeinek életszínvonaláról, mint a szocialista munkásállam? Mennyi kommunistaellenes agitáció forrása volt ez! Vagy vegyük a mi példánkat: nálunk semmivel sem volt alacsonyabb az életszínvonal az utóbbi évekig, mint a Szovjetunióban, ahol viszont a termelőerők hatalmas apparátusát és színvonalát hozták létre évtizedek alatt. Igen, mert a szovjet állam milliárdos hitelekkel és segélyekkel támogatta és támogatja monumentális építőmunkája mellett a gyengébb testvérországokat és a gyarmati népeket. Ezt a segítséget egyrészt kétségtelenül életszínvonaluk terhére vállalták a szovjet munkások.

Folyamatában nézzük meg azt a programot, melyet az SZKP XXII. kongresszusa jelez és ígér. Tíz—húsz év múlva olyan változás történik a kommunizmust építő szovjet nép életszínvonalában, amely a kommunista társadalom bőségében foganhat csupán. S ez nem délibáb, nem rózsaszínű vagy »vörös« álom, ennek a pontos »menetrendje« is elkészült, amely rögzíti a törvény erejével, hogy a kommunizmusba való átmenet mely állomása, mely évre esik. Ezt másként és egyszerűbben úgy is fogalmazhatnánk, hogy a program pontosan meghatározza, mikor milyen terheket vállal magára az állam a lakbérekből, a közlekedésből, a gyermekekről és öregekről való gondoskodásból; mikorra válik teljesen ingyenessé valamennyi egészségügyi szolgáltatás, mikorra oldódik meg véglegesen — és a világon elsőnek! — a lakásprobléma. És ebben a programban szerepel a családok asztala is, hiszen ugyanilyen részletes terv készült a reálbérek nagyarányú növelésére, az élelmi cikkek fogyasztásának tervszerű és nagyarányú növelésére.

A szkeptikusok és a kommunizmus ellenségei igyekeznek mindezt úgy feltüntetni, mint elérhetetlent, illúziót. De erre maga a program cáfol rá, amely egyúttal a garanciát is tartalmazza a célok megvalósításához. A szovjet nép tudja, hogy ezért pontosan mit kell cselekednie, gyárban, földön, kutatóintézetben, bányában — mennyi gabonát vagy kukoricát kell termelni egy hektáron, mennyi szénre, villamosenergiára, húsra van szüksége. És ezt a két láncszemet — mely a célt és a hozzá vezető utat szimbolizálja — egyszerre kell szorítani!

»Mindent az emberért, az ember javára...« Vajon melyik más társadalmi rendszer tehetné hivatalos vezérelvévé ezt a jelszót a szocializmuson, a kommunizmuson kívül? Egyik sem, mert ehhez nemcsak roppant anyagi bázisra van szükség, hanem annak közösségi tulajdonára, a teljes emberi szabadságra, az alkotóképesség legtökéletesebb kibontakoztatására, a legmagasabban szervezett munka és a legigazságosabb elosztás elvének fokozatos érvényesítésére. Mindez pedig csak az új társadalom sajátja.

Milyen nagyszerű és felemelő ebben a jelszóban, hogy nemcsak egy nép fiairól, azok jövőjéről beszél, hanem az emberről általában. Fehérről, feketéről, szovjetről, magyarról, már szabadról és most ébredezőről. Ez a program tehát már az emberiség programja, ez a jelszó századunk jelszava. Megvalósulása hatással lesz az egész emberiség jövő életére és az osztálytársadalmak kálváriája után az egész emberi közösség nagy reneszánszának nyitánya lesz. A kommunizmus már vitathatatlanul a népek országútja, az az út, melyre rátérve minden tehetségüket és a föld minden kincsét saját javukra fordíthatják. Ezen az úton az ember fogalma is megtisztul minden salakjától, évezredek limlomja ég el az új kohókban és valóra válik a régi-régi álom: a legmagasabb harmónia a népek és emberek között, a legemberibb élet és munka alapján.

Simon István

A FEJLŐDŐ VÁROS

Szeged a statisztika tükrében

Mindennapi életünk számos dolgát, a velünk történő események számtalan változatát rögzítik a statisztikai adatok. A számokból számoszlopok lesznek, és a számoszlopokból a statisztikusok különféle kimutatásokat készítenek, melyekben — mint valami tükörben — láthatjuk egész évi munkánkat, fejlődésünket.

Mit mondanak a számok a szegedi ember életéről?

Három év alatt több mint 2 ezer lakás

Gyarapodott a város lakossága. A növekvő lakosságnak több lakásra van szüksége. A városban járva lépten-nyomon láthatjuk az épülő új házakat. Új utcasorok nőttek ki a földből az utóbbi években, és új emeletekkel bővült számos régi ház.

Az elmúlt három évben 2048 új lakás létesült a városban, ebből 742 a múlt évben. Az új lakások több mint 60 százalékát az állam építtette. Nyolcvan százalékban vízzel és 56 százalékban fürdőszobával ellátva épültek az új lakások. A több szobás lakások aránya az 1958. évi 43 százalékról 1960-ra 73 százalékra növekedett.

Magasabb kereset

A városba való vándorlást jelentősen elősegítette a munkaalkalmak bővülése. Az új üzemek létesülése és a termelés bővülése egyre több munkáskezet igényel. Ezt mutatja a dolgozók számának nagyméretű növekedése is.

A szocialista iparban foglalkoztatottak száma az 1956. évi 19 486-ról 24 195-re, az építőipari dolgozók száma 1822-ről 3272-re növekedett. Ugyanilyen jelentős növekedés volt a népgazdaság más ágaiban is.

Ugyancsak jelentős volt az egy dolgozóra jutó kereset növekedése is. Öt év alatt az iparban több mint 30 százalékkal, az építőiparban pedig 45 százalékkal emelkedtek a keresetek.

Többet vásárolunk

A keresők számának és az egy főre jutó jövedelemnek ilyen mértékű emelkedése megmutatkozik a kiskereskedelmi forgalom alakulásában is. A kiskereskedelem eladási forgalma öt év alatt másfélszeresére emelkedett. Az átlagosnál jobban emelkedett az iparcikkek forgalma. 75 százalékkal több iparcikket vásároltunk a múlt évben, mint öt évvel ezelőtt. Míg 1956-ban a boltokban elköltött minden 100 forintosból 44 forint jutott élelmiszerre, 31 ruházatra és 25 iparcikkre, 1960-ban már csak 41 forintot költöttünk élelemre, 30-at ruházatra és 29 jutott az iparcikkekre.

Különösen a nagyobb értékű cikkek vásárlásánál mutatkozik jelentős emelkedés. Az elmúlt négy év alatt több mint 5000 mosógép, 1200 porszívó gép, 440 hűtőszekrény, 1200 kombinált-szekrény, majdnem 15 ezer kerékpár, 2500 motorkerékpár, 14 ezer rádió, 1200 televízió és ezer lemezjátszó talált gazdára a szegedi boltokban.

Több jutott a szórakozásra is

A nagyobb keresetet nemcsak a tartós fogyasztási cikkek vásárlására fordítottuk. Ezt mutatja a vendéglátás forgalmának növekedése is. A múlt évben 80 százalékkal nagyobb forgalmat bonyolítottak le Szeged éttermei, vendéglői és cukrászdái, mint öt évvel ezelőtt. Ehhez némiképp hozzájárult a Szegedi Szabadtéri Játékok nagyszámú vidéki és külföldi vendégének fogyasztása is. Tavaly több mint négyezer külföldi vendég fordult meg városunk szállodáiban.

Egymillió 862 ezren nézték végig a múlt évben a szegedi mozik előadásait, vagyis a csecsemőket is beleszámítva, minden szegedi minden harmadik héten megnézett egy előadást. Színházba is elég sűrűn jártunk, majdnem három előadást látott átlagban Szeged minden lakosa.

De maradt mit tenni a takarékba is, hiszen a takarékbetétek összege 1960 végén kereken kilencszerese volt az 1955. évinek. Jó érzés végigtekinteni ezeken a számokon és látni, hogy utunk töretlenül halad előre.

Házy László

Minél több sertést az államnak!

(Folytatás az 1. oldalról)

A Hazafias Népfront fábiánsebestyéni bizottsága és a fábiánsebestyéni Kinizsi Tsz által az ez évben beindított »minden háztájiból egy sertés mozgalom« kiszélesítésére és 1962. évben előttünk álló nagyobb feladat megvalósítása, illetve annak elősegítése érdekében a megyei párt- és a megyei tanács végrehajtó bizottsága, és a Hazafias Népfront megyei elnöksége, külön járási jogú városi és külön községek közötti versenyt hirdet meg a következő feltételek mellett:

a) A versenyértékelési alap mind a városok, mind a községek részére a megyei tanács vb által megállapított ütemezés szerinti sertés darabszám.

A megyei tanács vb. által megállapított versenyértékelési alap 65 százalékának szerződéssel való lekötése 1962. január 31. napjáig 1962. I. félévi leadásra, illetőleg a versenyalap további 35 százalékának lekötése május 1. napjáig 1962. III. negyedévi leadásra. Továbbá az éves terv teljesítéséhez szükséges fennmaradó sertésszám 1962. szeptember 15. napjáig történő lekötése 1962. IV. negyedévi leadásra.

b) Az 1962. I. félévi leadásra leszerződött hízott sertés mennyiség maradéktalan leadása június 30-ig, illetőleg az 1962. III. negyedévre leszerződött mennyiség teljes egészében történő leadása szeptember 30. napjáig.

c) Az 1961-re leszerződött sertések, amelyek átadása 1962. évre húzódik át, nem számít be a versenyalap teljesítésébe, még átszerződés esetén sem.

d) A versenyértékelési alap teljesítésébe az 1962. január 1-e után leadott szabadsertések beszámítanak.

e) A hivatalos versenyértékelés az I. félévi teljesítés vonatkozásába 1962. augusztus 20. napján, míg I—III. negyedéves végleges értékelés november 7. napján történik meg.

A versenyfeltételeket legjobban teljesítő városok és községek jutalmazása:

a) A legjobban teljesítő város 250 000 Ft

b) Második legjobban teljesítő város 100 000 Ft

A községek a versenyalap nagyságától függően három kategóriában kerülnek értékelésre (nagy-, közép- és kis) kategóriákban.

a) Nagy-kategóriában:

Legjobban teljesítő község	**100 000 Ft**
Második legjobban teljesítő község	**75 000 Ft**

b) Közép-kategóriában:

Legjobban teljesítő község	**80 000 Ft**
Második legjobban teljesítő község	**55 000 Ft**

c) Kis-kategóriában:

Legjobban teljesítő község	**60 000 Ft**
Második legjobban teljesítő község	**45 000 Ft**

A megállapított jutalomösszeg kifizetésének feltétele a megyei tanács végrehajtó bizottsága által megállapított versenyértékelési alap 100 százalékos teljesítése, vagy ezt meghaladó teljesítés. Azonos teljesítés esetén az a város vagy község a jobb, amelyik a feltételeket mind az I. félévben, mind a III. negyedévben egyaránt teljesítette és a IV. negyedévre az egész éves tervhez szükséges hízott sertésmennyiség leszerződését eszközölte. Abban az esetben, ha továbbra is egyenlőség áll fenn, akkor a nagyobb volument adó város, illetőleg község az 1, illetőleg a 2. helyezett.

A Csongrád megyei párt- és tanács végrehajtó bizottsága és a Hazafias Népfront Csongrád megyei elnöksége bízik abban, hogy mind a tsz-ek vezetősége, mind a háztáji gazdaságok és egyéni termelők és egyéb sertést hizlalók magukévá teszik a felhívásban rögzített célkitűzéseket, és a sertéshizlalás meggyorsításával előbbreviszik az állami készletek növelését és segítséget nyújtanak a lakosság sertéshússal való jobb ellátásához.

Egyidejűleg felhívjuk a járási, a városi és a községi párt- és tanács vezetőit, valamint a Hazafias Népfront bizottságának titkárait, hogy saját területükön tegyenek maximális erőfeszítéseket e célkitűzések végrehajtásának érdekében.

MSZMP Csongrád megyei V. B. nevében	Csongrád megyei tanács V. B. nevében
Török László első titkár	**Dr. Papp Sándor** vb-elnök

Hazafias Népfront Csongrád megyei elnöksége nevében

Katona Sándor
titkár